ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ "ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ,,

(Τί εἶδα, τί ἄκουσα καὶ τί κατάλαβα)

Β'.

Η στιγμὴ αὐτὴ εἶδα, λίγα μέτρα παρακάτω, μερικὰ φουντωτὰ πεῦκα, στὰ κλαδιὰ τῶν ὁποίων ἡ κάμπιες εἶχαν κάμει σακκοῦλες, ὅπου θὰ ἐξεκόλαπταν τὰ μικρά τους, τὰ ὁποῖα θ' ἀφάνιζαν τὸ καλοκαῖρι, δέντρα καὶ φυτά.

— Ἀντὶ νὰ κάθεστε, εἶπα τότε στὶς καλόγρηες, καὶ νὰ χάνετε τὴν ὥρα σας, μὲ τὰ κομποσχοίνια σας, δὲν ἁπλώνετε τὰ χέρια σας νὰ μαζέψετε καὶ νὰ κόψετε ἐκεῖνες τὶς σακκοῦλες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες αὔριο θὰ βγοῦν χιλιάδες κάμπιες ;...

Μὰ ἡ καλόγρηες δὲν μοῦ ἔδωσαν ἀπάντησι.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ μοῦ μιλοῦσαν λιγόλογα. ἔχοντας γυρισμένες τὶς πλάτες τους πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐπίσης ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι, εἶνε ὅτι ὅλες ἡ καλόγρηες ἔχουν ἀπάνω στὴ μαύρη τους καλύπτρα, κεντημένο μὲ κόκκινη κλωστή, σὰν κορῶνα, τὸ σχῆμα ποὺ ἔχω ζωγραφίσει ἐδῶ, ἕνα σταυρὸ δηλαδή, ἀπάνω σὲ ἕνα Ω μέγα καὶ τὰ ἀρχικά: ΙΣ. ΧΡ. Ν. Κ.

* * *

Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἀνεβαίνοντας πρὸς τὴ μονή, εἶδα στὸ δρόμο μιὰ ξυπόλητη γυναῖκα. μ' ἕνα παιδάκι, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε μιὰ φλάσκα.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ εἶπαν ὅτι τὴ λένε Σταματίνα Κώστα, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὴν Κερατιὰ κι' ὅτι ἔπαθε αἱμόπτυσι δυὸ φορές. Πῆγε ὅμως, λέει, στὸ μοναστῆρι, προσκύνησε καὶ γιατρεύτηκε!

Τὸ ἴδιο αὐτὸ γεγονὸς μοῦ τὸ ἐπιστοποίησε κατόπιν καὶ ὁ ἡγούμενος.

— Ἦταν φθισικὴ κι' ἔγινε καλὰ ἡ γυναῖκα αὐτή; ρώτησα.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρετε πὼς ἦταν φθισική;

— Ἀφοῦ ἔκανε αἱμόπτυσι!... Ἡ αἱμοπτύσεις. παρακαλῶ, τί ἄλλο εἶνε;

— Μιὰ αἱμόπτυσις μπορεῖ νὰ προέλθη ἀπὸ χίλιες-δυὸ αἰτίες, μοῦ ἐξήγησε ὁ ἅγιος ἡγούμενος.

Καὶ τὸ παιδάκι ὅμως ποὺ ἦταν μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα, εἶδε τὸ φῶς του στὴν Κερατιά.

Μοῦ εἶπε πὼς λέγεται Στέφανος Κακούρης καὶ ὅτι εἶνε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν Κερατιά. Ἔπασχε, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀπὸ μυωπία καὶ κάτι ἄλλο, ὅπως τοῦ εἶπαν οἱ γιατροὶ τῶν Ἀθηνῶν, στοὺς ὁποίους κατέφυγε. Τοῦ δώσανε μάλιστα καὶ γυαλιά. Τὰ φοροῦσε, μὰ καὶ μ' αὐτὰ δὲν ἔβλεπε.

Τέλος, προχθὲς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, στὸ ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας, στὴν Κερατιά, ἐκεῖ ποὺ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ νὰ τὸν γιάνη, ἀνέβλεψε ἐξαφνικά!...

Πέταξε ἀμέσως τὰ ματογυάλια του καὶ τώρα ποῦβλεπε ξάστερα καὶ καθαρά, πήγαινε νὰ προσκυνήση στὴ μονὴ τῆς «Κακῆς Θαλάσσης» κι' αὐτός.

— Ἔχω τάμμα, μοῦ ἐξήγησε, νὰ μαζέψω χρήματα καὶ ν' ἀγοράσω τὴν εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφο.

Ἦταν ἕνα παιδάκι δεκαπέντε ὥς δεκαέξη ἐτῶν.

— Καὶ ξέρεις; μοῦ λέει ἡ κυρία Σταματίνα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε τὸ θαῦμα, οἱ δασκάλοι τῆς Κερατιᾶς ἀπαγόρευσαν πειὰ στοῦ σχολειοῦ τὰ παιδιὰ νὰ κορωϊδεύουνε τοὺς παλαιοημερολογίτες, ὅπως τοὺς περιπαίζανε καὶ τοὺς κορωϊδεύανε πρίν.

* * *

Κουβέντιαζα μὲ τὸν κοσμάκη στὸ δρόμο.

Μοῦ εἶπαν ὅτι ἀρχηγὸς τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἶνε ἕνας στρατηγός, ἐν ἀποστρατείᾳ, ὁ κ. Κων. Δημητρακόπουλος.

Αὐτὸ μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε κατόπιν καὶ ὁ ἡγούμενος.

Κι' ὅταν τὸν ρώτησα ἂν ἀναφέροιν κατὰ τὶς λειτουργίες των ἐπίσκοπο καὶ Πατριάρχη, μοῦ ἀπάντησε:

— Ἀναφέρομεν μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀλλὰ ἔχομεν καὶ ἐπίσκοπον παλαιοημερολογίτην, ὁ ὁποῖος εἶνε κρυμμένος σήμερα, γιὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς τὸν ἀναφέρομεν κρυφά, καθὼς ἔχομεν καὶ Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκαινοτόμησε, καὶ τὸν ἀναφέρομεν καὶ αὐτὸν κρυφά...

* * *

Τὸ ζήτημα ἦταν πῶς θὰ μπαίναμε στὸ μοναστῆρι, ὅταν ἐφτάσαμε, τέλος, ἐκεῖ.

Ἡ εἴσοδος εἶνε αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη εἰς ὁποιον δὲν εἶνε «ἀδελφός».

Ἡ διὸ καλόγρηες μᾶς σταμάτησαν καὶ μᾶς καὶ τὸ αὐτοκίνητό μας, διακόσια μέτρα πέραν τῆς μονῆς, κοντὰ στὸν ξενῶνα...

Ἡ πόρτα τοῦ περιβόλου τῆς μονῆς, μιὰ πορτίτσα μὲ ἕνα σταυρόν, ὡς φύλακα, στὴν κορυφή, ἦταν κλειστή.

Πλησιάζουμε ὡστόσο.

Κι' ἀντὶ ἀνθρώπου, μᾶς ἀπαντάει μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ κρεμόταν στὴν πόρτα:

> *Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος*
> *ἄνευ τῆς εὐλογίας τῆς ἡγουμένης.*

Ζητοῦμεν λοιπὸν τὴν ἡγουμένην γιὰ νὰ μᾶς δώση τὴν εὐλογία της καὶ μιὰ κατσουφιασμένη μοναχή, πλέκουσα τὸ αἰώνιον μαῦρο κομποσχοίνι της, μᾶς πλησιάζει.

— Ἡ ἡγουμένη, παρακαλοῦμεν; τῆς λέμε.

— Δὲν γνωρίζω, μᾶς ἀπαντᾶ.

— Ποιὸς γνωρίζει;

— Ὁ Θεός!

— Ὁ Θεός; Καὶ ποῦ πρέπει νὰ τὸν ζητήσουμε;

Ἡ μοναχὴ δὲν μᾶς ἀπαντᾶ. Μᾶς κυττάει μόνο θυμωμένη. Διερωτᾶται:

«Τί ἔχει, ἄραγε, μαζύ μου;»

Ψάχνω νὰ βρῶ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκαμνε τὸ θαῦμα, νὰ μοῦ ἀνοίξη τὴν ἀπαγορευμένη εἴσοδο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους χωρικοὺς μοῦ δείχνει τότε ἕνα ἐκκλησάκι κολλημένο, σὰν πελίδα, στὸν ὑπερκείμενο τοῦ χώρου τῶν κελλιῶν βράχον.

Εἶνε μιὰ ἐκκλησίτσα στενή, καθαρή, φρεσκοβαϊμένη καὶ νεόδμητη, ποὺ μόλις χωράει δέκα-δώδεκα ἀνθρώπους. Τὸ φωτεινὸ καὶ καθαρὸ τῆς ἐσωτερικὸν ἐπενεργεῖ δροσερῶς ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπισκέπτου.

Ἡ εἰκόνες της καινούργιες. Ἀλλὰ ἂν καὶ καινούργιες, εἶνε κοσμημένες μὲ ταξήματα θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν βεβαίως.

— Πότε πρόφταση κ.όλας!

Καὶ ἐκεῖ ὅμως ὁ Θεὸς εἶνε ἄϋλος καὶ ἀόρατος. Πῶς θὰ τὸν συναντήσω λοιπόν;

Ἀλλά, ἂν δὲν βρῆκα τὸν ἴδιο τὸ Θεό, τὸ ἅγιό του Πνεῦμα θὰ ἐπεφοίτησε, φαίνεται, ἐν ἐμοί. Καὶ σκέφτηκα ὅτι στὸν προνομιοῦχο τοῦτον τόπο, τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν προστατεύει καὶ τὴ σώζει, καὶ ὡς Θεὸς καὶ ὡς «σκανδαλωδῶς φιλέλλην», κατὰ τὸν μακαρίτην Κανελλίδην, ὑπάρχει καὶ ὁ... Χαμοθεός!

Καὶ ἐτράτηση εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ καὶ τὸν βρῆκα καὶ ἐπέτυχα νὰ εἰσέλθω εἰς τὰ ἄδυτα καὶ τὰ μυστήρια τῆς μονῆς.

* * *

— Εἴσθε ὁ κ. Σ;

— Ὑποθέτω!...

— Ὁ ἅγιος ἡγούμενος σᾶς περιμένει!

— Ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος;

— Ἐπιτρέπεται γιὰ σᾶς!

Εἰσέρχομαι εἰς ἕνα στενὸ καὶ ἐπιμήκη θάλαμο, φωτιζόμενο ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράθυρο. Κατὰ μῆκος, ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, ἕνα χτιστὸ πεζοῦλι, γιὰ νὰ κάθωνται, φαίνεται οἱ ἐπισκέπται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, μιὰ σειρὰ μπαούλων. Στὸ βάθος ἕνα παραπέτασμα, μὲ σταυροὺς, κρύβει ἕνα ἀκόμα διαμέρισμα. Στὸν τοῖχο 2—3 εἰκόνες στὺλ λατινικοῦ ἢ ρωσσικοῦ, ἔχοιν γεμίσει κάθε σπίτι καὶ κάθε ἐκκλησία ἑλληνική.

Ἀφοῦ, καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος σήμερα, οἱ ἁγιογράφοι ζωγραφίζοιν κατ' ἀντιγραφὴν ἀπὸ φράγκικα ἢ ρωσσικὰ πρωτότυπα.

Ἡ ἑλληνικὴ ἁγιογραφία καὶ ἡ βυζαντινή, ἀρχίζουν νὰ χάνωνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Στὸ μέσον τοῦ θαλάμου αὐτοῦ, ἕνας γέρων καλόγηρος, 70 ἐτῶν περίπου, κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα, ντυμένος καὶ σκεπασμένος μὲ διπλᾶ καὶ τρίδιπλα ἐπανωφόρια καὶ μιὰ σκούφια στὸ κεφάλι, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑψοῦται μιὰ ἀσκητικὴ κουκουλα μ' ἕναν κόκκινο σταυρό, βαρειὰ καὶ ζεστά, ἴσως καὶ πνιγηρὰ ντυμένος, μ' ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι διχαλωτό. Τὰ πόδια του μὲ χοντρὲς μάλλινες κάλτσες, πατοῦν πάνω σ' ἕνα προσκέφαλο. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο νὰ ντύνεται ἔτσι βαρειὰ ὁ ἅγιος ἄνθρωπος. Κάποιο ὑγρὸ κρύο αἰσθάνεται κανένας ἐκεῖ μέσα καὶ μάλιστα ὅταν κάθεται στὸ χτισμένο τὸ πεζοῦλι.

Λευκὰ γένεια, λεπτὰ χαρακτηριστικά, ἔξυπνα μάτια καὶ συμπαθὴς μορφή... Εἶνε ὁ ἡγούμενος Ματθαῖος.

Εἶνε Κρητικὸς καὶ συμμαθητὴς πάλαι ποτὲ τοῦ Βενιζέλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ πάτερ Ματθαῖος
(Σκίτσο τοῦ κ. Σταμ. Σταμ.)

Τὸ Κέντημα τῆς καλύπτρας τῶν καλογραιῶν τῆς μονῆς.
(Σκίτσο τοῦ κ. Σταμ. Σταμ.)